

RIFLE JE POSTAL ŠUŠTAR

Ko se spomnimo na Janeza Hočevarja Rifleta, se nam pred očmi še vedno prikažeta smešen progast šal in pletena kapa. Toda šal so že zdavnaj požrli molji, Rifle pa je pred kratkim postal šuštar in poln energije dočkal šestdeset pomladi. Obdan je z najrazličnejšimi čevlji in pripoveduje šaljive zgodbe o njihovih lastnikih. Vedno raje uživa v naravi, se druží z živalmi, s svojim konjem Elijem, in po daljšem odmoru zopet razmišlja o življenju pred kamerami.

Tekst: RENATA UCMAN

● **Kako ste v Špas teatru postali sam svoj šuštar? Ali drži, da je v spevoigri Rifletov Šuštar nekaj avtobiografskega?**

Res je malo avtobiografska. Dedek je bil čevljar in ostali so mladostni spomini iz njegove delavnice. Z mojo sestro Meto Hočevar sva se pogovarjala o ideji, kako lahko čevljar, ki obuje čevlje, začuti karakter ljudi, ki so jih nosili. Tako je nastalo humorno besedilo. Pred to spevoigro sem se Špas teatru na pobudo njegove direktorice Urše Alič pridružil že v Balkanskem špijonu.

● **Ali je zdaj, pri šestdesetih, ko vas ni več na medijskem prepihu, vaša živahnost in izžarevanje energije morda posledica tudi drugega načina življenja?**

Res je, še imam energijo in veselje, čeprav se poznajo tudi leta. Včasih sem vse dneve norel naokrog, dve tretjini življenja sem preživel po bifejih in teatrirh. V zadnjem času sem se zelo umiril in se naučil delati premore. Začel sem odkrivati na-

ravo in živali. Na svojem vikendu, na obrobju Sorškega polja, imam pri sosedu, nekdanjemu smučarju Borisu Strelu, koze, mačke, pse in konja Elija. Naenkrat sem dobil povsem nove dolžnosti.

● **Najbrž niso povezane z igralstvom?**

Ne, pogosto grem na njegovo konjsko farmo in pomagam kdati gnoj. Zajaham svojega konja in greva malo naokrog, zraven pa me spremljajo živali. Nahranim mačke in pse, kar navezali smo se drug na drugega, in to je najboljši počitek, povsem drug občutek. Sprostitev ob koncu tedna.

● **Ali vas televizija nič več ne mika, ste se naveličali biti tisti Rifle z zaslonov, s progastim šalom in pleteno kapo?**

Namenoma sem se umaknil s televizije, ker sem imel že polno glavo takšne popularnosti. Takrat ljudje sploh niso opazili, da počnem še kaj drugega, igram v gledališču. Trinajst let sem iz dneva v dan kazal svoj obraz na ekranu in šel že sam sebi

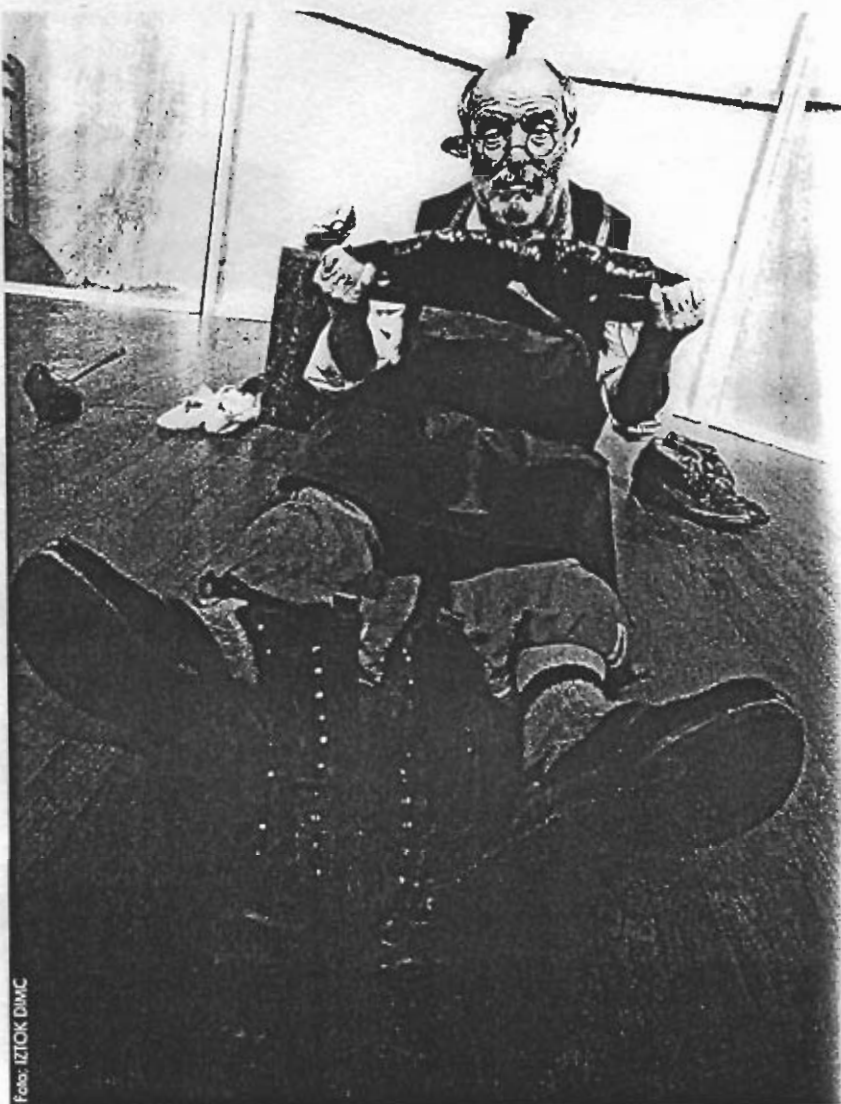


Foto: IZTOK DIMC

na jetra. Zalotil sem se, da sem potem začel bežati in se kar malo skrivati. Vendar bi zdaj, ko sem si oddahnil, spet sprejel delo na televiziji, spet sem pripravljen iti pred kamere. Najraje bi se pojavil v televizijski drami ali filmu. Tudi ljudje bi me najbrž spet sprejeli na malih zaslonih, ker se že tri leta ne pojavljam v reklamah.

● **Potem se vam še ne bo izpolnila želja iz preteklosti, da bi bili radi nekega dne tudi samotar?**

Včasih mi to uspe in je prav v redu. Vendar pa je moj dan še vedno kratek, kljub letom. Vedno so mi govorili, da ko bom star, ne bom mogel spati. Mene pa nič ne

gane, kljub temu lahko spim in hodim zelo pozno spat, ob drugi uri zjutraj, saj zvečer delam in se učim besedila. Nisem več svobodni umetnik, sem izredni profesor na AGRFT, poučujem dramsko igro. Všeč mi je, da sem v stiku z mladimi. Vendar pa imam za potovanja po svetu žal manj časa.

● **Bili ste legendarni Švejk, nenadomestljivi v Moped showu, v akciji Podarim dobim... Menite, da ste v vseh teh letih kaj zamudili, bi si danes želeli še kaj pomembnega uresničiti?**

Imam srečno lastnost, da vse tisto, kar je bilo slabo, pozabim, dobre stvari pa ostanejo. Nič

ne načrtujem, sproti ujam vsak trenutek, potem vedno kaj dobrega pride vmes. Zanašam se na svojo intuicijo največkrat uganem, je dobro in kaj slabo.

● **Preostali čas najpreživite z družino, s svojimi štirimi sinovi, imate tudi že kaj vnučkov?**

Šestletno vnuki imam, ime ji je Dora, tako kot moji mami. Sinovi se vidimo trikrat na leto, največ po morju, za rojstne dneve in praznike, a pak žal še ne gre ogače. Ko bomo stare bomo, upam, več skupaj. Trenutno smo vsi zaposleni in kar na delamo. Zato še ni dojel, da sem dedek